

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Γεώργιος Σουρής

Ο μονόλογος του Δον Ζουάν

προ των Καρυάτιδων

Εβδομάς, Αθήνα

περ. Β', τχ. 35 (26 Σεπτεμβρίου 1887), σ. 4

ὡς γνωστόν, ὁ κ. Σουρῆς, λαβὼν ἄδειαν ἀπουσίας ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστῃς τοῦ Ρωμηοῦ του, οὕτως ἢ ἐκδοσίς ἐν παρενθέσει ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου, ἔγραψε δύο τόμους νέων ποιημάτων προσεχῶς ἐκδοθησομένου. Τὸ ἀριστόν δὲ τῶν ἐν αὐτοῖς εἶνε ἐπὶ κοινωνικόν, σάτυρα μᾶλλον: ὁ Δὸν Ζουάν, ὁ παραλυμένος ἱππότης ἐπισκεπτόμενος τὰς Ἀθήνας. Ἴδ' εἶδε καὶ τί ἐπραξεν οὗτος, δὲν ἐπιτρέπεται ἡμῖν νὰ ἀναφέρωμεν. Ἰπῆρξε τόσῳ σκανδαλιῶδες τὸ τελευταῖον τοῦτο σκάνδιον τῆς ζωῆς του, ὥστε . . . μετὰ χαρᾶς καθιστῶμεν γνωστόν τὸν ἔρωτα, ὅστις θὰ πῶ δόση τὸν θάνατον. Βεβαίως ἢ ἐκδοσίς τοῦ Δὸν Ζουάν θὰ ἐγείρῃ θάρσυνον, διότι ὁ ποιητής, τολμηρότερος ἢ μὲν, δὲν ἀρκεῖται εἰς τὴν ἐπιζήτησιν τῶν αἰτίων τῆς κοινωνικῆς παραλύσεως καὶ εἰς τὴν ὑπόδειξιν τῶν μέσων τῆς θεραπείας, ἀλλὰ πάντα τὰ κακῶς ἔχοντα ἀποκαλύπτων, ἐπιδεικνύει τὸ βάθος τῆς ἀδύσπου, ἐν ἣ κινδυνεύομεν νὰ ἀπολεσθῶμεν. Θὰ ἠυχόμεθα νὰ μὴ ἐνέπνευσεν ἢ πραγματικότης τῶν αὐτῶ ἐπῶν. Ἄλλ' ἀπὸ τὰ ἐμπνέει δυστυχῶς, ἄς ἴδωσι τὸ φῶς. Ἄλλην ὁδὸν προκρίνομεν καὶ ἀκολουθοῦμεν ἡμεῖς καὶ ἄλλην ὁ ποιητής: ἀλλ' ἔστω, βαίνομεν πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν!

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

(ΠΡΟ ΤΩΝ ΚΑΡΥΑΤΙΔΩΝ)

«Κυρίαί Καρυάτιδες, ἰδέτε τὸν τρελλόν,
ὁποῦ εἰρίσκεται κοτὰ σὰ πρόθυρα τοῦ Χάρου . . .

Δὲν θέλω πλέον σώματα με χῶμα καὶ πηλόν,
ἐπιθυμῶ νὰ ἐρασθῶ κυρίας ἐκ μαρμάρου.

Δὲν θέλω γάμοι Δὸν Ζουάν, ζητῶ νὰ γίνω ἄλλος,
διψῶ ἀρχαῖα θέλητρα, διψῶ ἀρχαῖον κάλλος,
θέλω γυναικᾶς εὐσταλεῖς τῆς σμίλης τοῦ Φειδία,
σιγαίνομαι τὴν Ριαρῶ καὶ τὰς θρητὰς τὰς ἄλλας,
δι' ὅλας με κατέλαβε μεγάλη ἀηδία,
καὶ τώρα πλέον στρέφομαι πρὸς τ' αὐτὰ ὁ τάλας.

«Θέλω νὰ ζήσω πρὸς στιγμὴν ὅσπιν ἐποχὴν ἐκείνην,
ὁποῦ με λάρηρον χρυσοῦν ἠρδεύοντο αἱ κόραι
παρὰ τὴν ἐνρεάκρονον τῆς Καλλιφρόνης κρήνην
ροδίξουσαι καὶ θάλλουσαι ὡς εὐχρυμοὶ ὀπῶραι.
Θέλω ν' αὐτῇ τριγύρω μου περιπαθῶς ὁ Πάρ,
νὰ ἐντρυνθῶ πρὸς καιρὸν με τὴν μυθολογίαν,
διότι κόρον ἀηδῆ μου προξερεῖ τὸ πᾶρ,
μὰ τὴν παρθένον Ἀθηνᾶν καὶ μὰ τὴν Παργίαν.
Δὲν θέλω πλέον ἠδονὰς ἐρώτων ἀναλάτων
ὀπίσω μυθικῶν θυρῶν καὶ παραπετασμάτων,
εἰς δώματα πολυτελῆ, ἀνάκλιτρα καὶ κλίνας
μὲ τῆς Σινδόραϊς τοῦ συρμού, με τὰς χρηστὰς δεσποῖνας.

«Δὲν θέλω πλέον ἔρωτας ψυχροὺς διὰ τῆς βίας,
καθὼς οἱ Σεκρετάριοι τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας.
Δὲν θέλω νὰ μοιρομαχῶ με ξίφη καὶ πιστόλας,
δὲν θέλω πλέον ἔρωτας τῶν ἱπποτῶν κομφουδῶς.

θέλω με μίαν ἀπὸ σᾶς ἢ καὶ μαζὴ με ὅλας
νὰ πλάρηθῶ ὅτῳ σπῆλαιον τῆς κόρης Καλλιφρόνης,
καὶ μόρος μου μαζὴ με σᾶς ὅτῳ ἄνδρον αὐτὸ
νὰ γάρωμαί, νὰ βρῖσκομαι, νὰ παίζω τὸν κρυφτό.

«Θέλω νὰ ἴδω πρὸς στιγμὴν τὴν παλαιὰν Ἑλλάδα,
ποῦ ὄλην ἀπερρόφησε τοῦ κόσμου τὴν ἰκμάδα,
ποῦ τοὺς θεοὺς τῆς ἔγλυφει ὠραλοὺς ὡς τὴν φύσιν,
ποῦ ἀθανάτους καὶ θρητῶν εἰς μοῦραν εἶγεν ἴσην,
ὁποῦ γελῶσα ἐπλάσε τοὺς φαιδρῶτερους μύθους,
ποῦ φιλοσόφους ἐτραῖε κυλιότας τοὺς πύθους,
καὶ βασιλεῖς ἐκάθιζε σκηπτούρους εἰς τὸν θρόνον
διὰ νὰ ζοῦν ὑπὲρ αὐτῆς καὶ ν' ἀποθνήσκουν μόρον.

«Θέλω νὰ ἴδω τοὺς σοφοὺς ἐν μέσῳ τῶν τριόδων,
θέλω νὰ ἴδω κόρδακας Σατύρων τραγοπόδων,
θέλω ν' ἀκούσω γέλωτας εὐθύμων ἑορτῶν,
θέλω νὰ ἴδω τοὺς θεοὺς ἐν μέσῳ τῶν θρητῶν,
μὰ θέλω καὶ οἱ δόλχοι, ὁποῦ τοὺς πρέπει κούρνα,
ποῦ εἶχαν τὰς γυναικᾶς τῶν ἀπὸ κοινοῦ μαζὴ μου,
νὰ γίνουν ταῖροι ἔξαφρα καὶ τράγοι με κουνούρνα,
κι' ἐγὼ βοσκὸς τῶν νὰ γενῶ ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου.

«Θέλω νὰ ἔρω πολῦμα μακρὰν τῆς τέρβης μόρος,
θέλω νὰ γίνω ἄγαλμα ἐπὶ τοῦ Παρθενῶτος,
θέλω γυναικᾶς ὅπως σεῖς, χωρὶς κορσὲ καὶ βέλο,
κι' ἐγὼ δὲν ἔξρω τί ζητῶ, τί θέλω καὶ δὲν θέλω.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ.